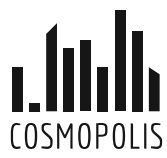

KRÁLOVÉ AVALIERU

NELÍTOSTNÝ
VÍLÍ
KRÁL
LEIA STONE

KRÁLOVÉ AVALIERU

NELÍTOSTNÝ

VÍLÍ

KRÁL

LEIA STONE

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2023. The Ruthless Fae King by Leia Stone.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Eva Kadlecová, 2026

ISBN 978-80-247-5132-0

Varování před citlivým obsahem

V knize se píše o únosu a nekonsensuálním pohlavním styku. Nejsou však popisovány explicitně ani do přehnaných detailů.

AVALIER

To neudělám, otče!“ vykřikla jsem.

„Chceš snad, aby v Jeseni zavládla zima? Abychom přišli o všechnu úrodu?“ křičel na mě otec. „Když mě zimní král požádá o ruku mé dcery, nemůžu ho prostě jen tak odmítnout!“

Třásla jsem se vztekem. Nikdy v životě jsem se na otce tak nezlobila. Milovala jsem ho, obdivovala, uctívala zemi, po které chodil, ale nemohla jsem souhlasit, že se vdám za tu nestvůru!

„Vidíš, a já mu přesně tohle řeknu, až se tady objeví, aby

si mě odvedl: NE!“ zaječela jsem a v domě se zvedl průvan. Papíry na otcově stole vyletěly do povětří a roztočily se jako v trychtýři.

Povzdychl si, jako by byl na moje výbuchy dávno zvyklý. To však bylo nespravedlivé. Zase tak často jsem je nemívala. Jen když mě někdo nutil, abych se vdala za bezcitného hlupáka!

„Tatínku...“ Ztišila jsem hlas a průvan okamžitě opadl, papíry se pomalu snesly na zem. „Mám tě moc ráda. Respektuju každé tvé rozhodnutí. Ale za Luciena Thornea se v žádném případě nevdám. *Nikdy.*“

Otec se na mě podíval smutnýma očima a mně bylo v tu chvíli jasné, že už je to hotová věc. Dohodnuté sňatky byly mezi urozenými běžné a já jsem odjakživa věděla, že jako princezna Jeseně budu dříve nebo později mít královské nápadníky – ale že zrovna Luciena, zimního krále?

To bylo nemyslitelné.

„Ne!“ Ze rtů mi unikl přidušený výkřik. Otec už se mi dál nevydržel dívat do očí.

„Je mi to líto, Madelynn. Nedalo se nic dělat,“ řekl. A tím to považoval za vyřízené.

Můj osud byl zpečetěn. Mám si vzít nejodpornějšího muže v Thorngatu! Lucien byl králem teprve šest zim, a přesto jsem slyšela už nejmíň tucet historek o jeho

zlovolných činech. Jednou nechal Létu zmrznout celou úrodu, neboť se stavělo proti jeho zvyšování daní. Taky jsem se doslechla, že svému dvornímu kuchaři vyřízl jazyk, protože mu podal jídlo bez chuti. Nesnášel květiny a na míle od svého paláce je všechny nechal zlikvidovat. Lucien byl uvnitř mrtvý. *Zlý!* Od té chvíle, kdy mu jeho otec v den jeho šestnáctých narozenin přenechal královský trůn, jsme neslyšali nic než zvěsti o temnotě jeho duše.

„Co když mě bude bít?“ snažila jsem se otce obměkčit. „Víš, co se říká, tatínku. Je zlý!“

Otec se tvářil sklíčeně. „Svou ženu by neuhodil,“ namítl, ale moc jistě to neznělo.

Pomoz mi Stvořitel!

Můj otec byl laskavý muž, až příliš laskavý, a vždycky se snažil všechny potěšit. S tímhle se budu muset poprat sama. A musím být silná, aby král Thorne hned na začátku poznal, že nejsem dívka, se kterou je radno si zahrávat.

„Kdy přijede?“ zeptala jsem se skrz zaťaté zuby.

„Později odpoledne,“ odpověděl nesměle otec.

„Ještě dnes?!“ zařvala jsem a vichr byl v tu ránu zpátky, zavál otevřeným oknem dovnitř a zavířil okolo mě. Má magická moc byla nejsilnější za několik generací, a tak mi bylo jasné, proč právě mě si král vybral. Jako dospělého jsem Luciena Thornea nikdy nepotkala. My víly z Jesenního

dvora totiž většinou cizí společnost nevyhledáváme. Jednou jsem ho krátce zahlédla, jako chlapce, když byla ještě naživu jeho matka, ale to mi mohlo být nanejvýš šest zim a jemu tak osm. Sotva si to pamatuju. Podal mi slunečnici a řekl, že mám krásné šaty. Byl roztomilý – než se ho zmocnila temnota.

Vztekle jsem se vyřítla z otcovy pracovny a větrný vír si odnesla s sebou.

Jak se otec vůbec opovažuje říct mi takovou věc jen pár hodin před královým příjezdem?! Neměla jsem vůbec čas se ze všeho vykrotit. Jenže právě o to mu možná šlo.

Když jsem je míjela, palácové služebnictvo se tisklo ke zdem, protože moje přítomnost jim rozevlávala šaty. Potřebovala jsem vypadnout ven a trochu ze sebe ten vztek vyfoukat, než to tady celé zbořím.

Rozrazila jsem zadní dveře a utíkala přes zahrady k louce, kam jsem často chodívala, když jsem potřebovala pracovat se svou mocí, aniž bych přitom něco zničila.

Až v bezpečné náruči přírody jsem to ze sebe vypustila. Z plných plic jsem se nadechla a vítr mě objal jako starý přítel. Tráva se ohýbala, prach se zvedal a slunce potemnělo, zatímco můj malý větrný tunel zesiloval.

Král už byl možná na cestě sem. Bylo odpoledne, třeba už se blížil. Kdybych tu malou větrnou bouři poslala

proti němu, snad by se mu splašili koně a on by se zranil a zasnuby by se nekonaly...

Setřásla jsem ze sebe ty zlomyslné myšlenky. Věděla jsem, že by všichni hned poznali, odkud vítr vane – doslova.

Sevěřela jsem ruce do pěstí, podívala se k nebi, do oka bouře, kterou jsem vyvolala, a vypustila strašlivý, zvířecí křik namířený ke slunci, jako by to byla jeho vina, že jsem tak nešťastná.

Pak se vítr utišíl a já byla zase klidná.

Rozdivočet svou magickou moc mi nepomůže. Jestli jsem měla najít cestu z téhle šlamastyky, bylo třeba zachovat chladnou hlavu.

„Takže otec už ti to řekl?“ ozval se za mnou matčin hlas. Otočila jsem se k ní jako had připravený zaútočit.

„Matko, jak jste mi to mohli udělat?“ zasténala jsem. Hlavou našeho viliho dvora byl otec, domlouvát takové svazky patřilo k jeho povinnostem, ale matka? Ani mě nevarovala!

Do očí jí vyhrkly slzy. „Zimní král dovede být velmi přesvědčivý,“ řekla jen.

Odfrkla jsem si a popošla k ní o krok blíž. Matka měla stejně zářivě rudé vlasy jako já, a aniž bychom se domluvily, obě jsme si dnes oblékly limetkově zelené šaty. Tohle se nám stávalo často a mně se to líbilo. Po celý život jsme si s matkou byly velmi blízké, ale teď jsem si od ní připadala zrazená.

„Matko, on je příšerný!“ naléhala jsem.

Povzdychla si. „To neříkej. Byl to jen chlapec, který přišel o matku, a... těžko se s tím vyrovnával.“

Ona se ho snad zastává?

„Přišel o matku před *šesti* zimami,“ zavrčela jsem. „Na co se hodlá vymlouvat teď?“

Věděla jsem, že jeho matka zemřela při tragické nehodě. Vyrazila si s mladým Lucienem Thornem na projížďku a shodil ji kůň. Spadla tak nešťastně, že si zlomila vaz a byla na místě mrtvá. Protože se jen projížděli, nebyl široko daleko žádný elfí léčitel. Ano, mrzelo mě, že mladý chlapec viděl takhle umírat svou maminku, ale to neomlouvalo všechny ty věci, které se o něm povídaly.

„Matko, on jí syrové maso! Zabíjí holýma rukama! Nemluvě o Velkém mrazu! Je to netvor.“

Moje matka vzdychla. „Nevíme, jestli jsou *všechny* ty historiky pravdivé.“ Ani ona však nezněla příliš přesvědčivě.

„Jde o kupní cenu za nevěstu, kterou vám vyplatí? Protože já můžu jít pracovat a potom vám to vynahradím –“

Matka mě přerušila rázným zavrtěním hlavy. „Ne, miláčku, jde o zákon. Když vládnoucí král požádá šlechtičnu o ruku, nelze ho odmítnout.“

Zamračila jsem se.

Takže zákon? Nějaký pitomý právnícký spis má stát

v cestě mojí svobodě? Ne, nebyla jsem ani proti povinnosti, ani proti sňatkům. Manželství mých rodičů bylo také předem domluvené a dopadlo báječně. A taky jsem si uvědomovala, že i na mě brzy přijde řada. Jediné, co mi na tom všem vadilo, byl *on*.

„Ale proč chce vůbec mě?“ Zkřížila jsem si paže na prsou a vystrčila bradu. „Jsem z Jesenního dvora. Vévodkyně Dunia ze Zimy by se k němu hodila mnohem líp. Vyrůstali spolu, znají se! I z hlediska potomstva by to bylo vhodnější.“

Moje matka si opět hlasitě povzdychla, přistoupila ke mně a vzala mě za ruce. „Doslechl se o tvé moci a kráse. Chce, aby ses jeho ženou a matkou jeho dětí stala *ty*, Madelynn. Tvůj syn se může stát příštím králem.“

Sevěřelo se mi srdce. Nikdy jsem si nepomyslela, že moje moc a krása jednou zpečetí můj osud a uvrhnou mě do náruče zlého ničemy – a ejhle.

„Omlouvám se, matko. Já nemůžu. Kohokoli, ale jeho ne. Pomoz mi ho odmítnout. Řekni, že už jsem zasnoubená s jiným, nebo –“

„Madelynn! To by zostudilo tvého otce a celý náš dvůr! Už jsi mu byla zaslíbena.“ Dívala se na mě, jako by mi vyrostla druhá hlava. Její dokonalá nejstarší dcera. Obdařená tou nejsilnější magií větru. Ve škole jen ty nejlepší

výsledky. Nikdy nevyčnívala z řady ani o milimetr. Jistě, byla jsem nezávislá a měla vlastní hlavu, ale nikdy jsem se neprotivila rodičům ani královskému dekretu... až doted'.

„Uvidíme se později, matko,“ pravila jsem tajemně a hned nato jsem utíkala do stájí najít svou klisnu.

U Háda, za Luciena Thornea se neprovdám za nic na světě.

Dojela jsem sama do města, ukrytá pod kápí pláště. Zastavila jsem se až u domu jednoho ze svých nejmilejších dvořanů, Maxwella Blanea. Byl pohledný, bohatý, zábavný a naprosto zpustlý. Dokonale se hodil na to, oč jsem se ho chystala požádat.

Honem jsem mu zaťukala na dveře. Kolem jeho domu vedla rušná ulice a já jsem netoužila podněcovat drby. Ještě nikdy jsem se neocitla sama s mužem bez gardedámy, ale vzhledem k tomu, o co jsem ho chtěla poprosit, jsem kolem žádné svědky mít nechtěla.

Když mi otevřela jeho služebná, bez vyzvání jsem se protáhla dovnitř.

Dívka leknutím vyjekla a zděšeně uskočila. Stáhla jsem si z hlavy kápi. „Promiň, že jsem sem tak vtrhla, Margaret.“

„Ach, princezna Madelynn!“ Uklonila se a zdálo se, že se jí ulevilo, že jsem se k nim do domu vetřela jen já.

S mojí dvorní dámou Piper jsme do Maxwelllova domu chodily pravidelně jednou týdně na slavné koktejlové party. Maxwell byl Dvořan s velkým D a pořádal ty nejzábavnější večírky ze všech. Zpívalo se na nich, hrály se hry a taky se dost pilo. Já samozřejmě nepiju, to by se nehodilo, ale hry jsem hrála ráda a vždycky jsme se všichni výtečně pobavili.

„Je tady Maxwell? Je to naléhavé.“

Přikývla. „Tudy. Je ve studovně.“ Podívala se za mě ke dveřím, jako by se mě beze slov ptala, kde mám gardedámu. Nic jsem neřekla a nechala své rudé tváře, aby mluvily za mě. Služka pochopila a pouze mě požádala o plášť.

Maxwellovi rodiče byli oba z urozených, bohatých rodin. Jenže potom nešťastně zahynuli při lodním neštěstí a zanechali celé své jmění Maxwellovi. Byl to rozmazlený spratek a můj drahý přítel. Věděla jsem, že když nikdo jiný, on mi pomůže.

Služebná mě dovedla chodbou k otevřeným dveřím a zatukala na zárubeň. „Pane, je tady princezna Madelynn.“

Jakmile mě uviděl, celý se rozzářil. „Jaká pocta! Jen pojď dál, drahoušku.“

Drahoušku. Krásko. Miláčku. Maxwell nikdy neoslovil

ženu bez sladkého přídomeku. Byla jsem si jistá, že líhá s půlkou dvora.

Služka nás nechala samotné. Normálně by zůstala, aby dohlédla na neposkvrněnost mé pověsti, ale zřejmě pochopila, že tenhle rozhovor bude důvěrný.

Zavřela jsem za sebou dveře a otočila se k němu čelem.

Měl na sobě červený hedvábný župánek a v ruce s velkým diamantovým prstenem na malíčku držel zapálený doutník a šálek kávy. Maxwellovi bylo třiaadvacet zim. Ve městě se každý týden klevetilo o tom, kdy už se konečně ožení, ale on mi jednou prozradil, že nemá v úmyslu to udělat. Nikdy.

Ze zdvořilosti uhasil doutník, vstal a políbil mě na tvář. Jeho hubičku jsem přijala a oplátila ji lehkým polibkem, jaký bych dala bratrovi nebo milovanému strýci. Jako muž mě Maxwell nikdy nepřitahoval. Byl pohledný, ale jeho nápadné koketování a bezstarostnost, s jakou střídal sukně, mě vždycky odpuzovaly. Nyní jsem si ale uvědomila, že to je přesně to, co potřebuji.

„Čemu vděčím za to nečekané potěšení?“ Zářivě se na mě usmál, podíval se na zavřené dveře, vzal na vědomost nepřítomnost mojí gardedámy a usadil se zpátky do křesla.

Rozechvěle jsem se nadechla a podívala se mu do očí. „Otec mě právě zaslíbil Lucienu Thorneovi.“

Šálek s kávou se zastavil v půli cesty k ústům. Maxwell ho postavil na stolek. „Ach, má drahá, ten pán má moc ošklivou pověst. Ale budeš královnou, to je na tom to dobré.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Já si ho ale nevezmu, Maxi. Musíš mi pomoct.“

Maxwell měl dlouhé slámově světlé vlasy, ledově modré oči a pleť jemnější než já. Někdy jsem si prohlížela jeho tvář a přemýšlela o tom, jak může být někdo tak... krásný. Děkala jsem to i teď, zatímco jsem se strchovala o svůj osud.

Přikývl. „Aha. Můžu ti dát peníze, vyplatíš otcí kupní cenu za nevěstu –“

Přerušila jsem ho zdviženou dlaní. „Matka mi řekla, že si nic nevezme. Nejde o peníze, jde o pověst.“

Maxwell se kousl do rtu. „No, v tom případě si ty peníze vezmi a uteč.“

Zamračila jsem se. „Opustit rodinu? Svůj domov?“

Pokrčil rameny. „Jiná možnost mě nenapadá, Madelyn. Je to zimní král,“ usrkl kávy ze šálku.

Nervózně jsem si zabubnovala prsty do stehů, tváře mi rudly rozpakaly. „Jak víš, před sňatkem s králem musí žena projít zkouškou neposkvrněnosti. Tak mě napadlo, jestli bys mi nemohl pomoct... v ní neprojit.“

Maxwell vyprskl kávu mým směrem. Taktak jsem stihla uhnout ke straně, než potřísnila opěradlo mého křesla.